

?Un estiu per oblidar

«?La calor i la sequera s'han congriat contra els humans, els animals, les plantes. No sé si és culpa nostra o no, però el cas és que ha estat així»

Segur que hi ha moltes persones que han gaudit d'un gran estiu per motius personals: perquè s'han sentit al paradís quan s'han deslliurat del llast de la pandèmia, perquè han viatjat al país dels seus somnis, perquè han trobat l'amor de la seva vida, perquè han ressuscitat després d'una malaltia que els havia fet patir molt, perquè han pogut estar-se amb l'aigua al coll (de manera literal) tot el dia, o perquè els ha tocat la loteria i han comprat per al seu gaudi un iot com el de l'Onassis, tot ell d'aixetes d'or (Si és que les aixetes d'or fan la felicitat, és clar).

Però bé, estarem tots d'acord que en general aquest no ha estat ni molt menys l'estiu perfecte. Ho dic des del Collsacabra, que gràcies a Déu ja és verd perquè han anat passant pluges que han retornat el color original a l'herba i els arbres que ens envolten. No era així, però, al juny, al juliol i l'agost. La calor i la sequera s'han congriat contra els humans, els animals, les plantes. No sé si és culpa nostra o no, però el cas és que ha estat així. I arrossegat-se dia rere dia sota un sol de justícia i en unes nits que han arribat a ser tropicals força dies (al Collsacabra!) no saps com empassar-t'ho.

Un dia de fa molts anys (potser vint), a casa meva vam anar a comprar un ventilador a uns grans magatzems. Esperàvem la dependenta que, al costat nostre, venia un aire condicionat a algú. Per aconseguir tancar la venda, la dona va deixar anar una frase lapidària que a casa repetim una mica de broma cada vegada que el termòmetre puja en excés. Va dir al client: ?! pensi que cada any farà més calor!?. I va tancar la venda.

Segur que cada any fa més calor, si fem cas de les prediccions que parlen d'una temperatura global que s'enfila més i més. Però també és cert que això de ?global? vol dir que un any pot ser com aquest, i el següent farcit de pluges, perquè no és que estiguem fent les escales sinó les marrades del grau d'Olot. A poc a poc. Vull dir que, sense que hi hagi excessos, estaria bé que l'any que ve tinguéssim sol i aigua a parts iguals i que almenys ens puguem recuperar del forn que ha estat aquest estiu, que els pantans tornin a estar plens (ep, no cal que sigui per inundacions, que aquests dies Déu n'hi do!), que les rieres baixin amb gràcia i que els boscos - que, tot i així, han aguantat estoicament, ai les fagedes màgiques!- ofereixin aquella ombra molla que tant busquem quan al migdia el sol ens arriba a cremar la pell i fins i tot l'ànima.

Si us plau, com aquest estiu, cap més.